

Stan Bolivan

een Roemeens sprookje
voor de Michaëls tijd

bewerkt voor de
2^e klas
door

Ria Laanwen
(Vrije School Zeeland)

Stan Bolivan - een Roemeens sprookje voor de Michaelstijd van Ruth Manning-Sanders

bewerkt voor de tweede klas
door M.Laauwen

- Personen: Stan
zijn vrouw
tovenaar
herder
draak
drakenmoeder
100 kinderen (de hele groep)
verteller/koor
schaapjes
hond
bomen
- Koor: Daar gaat Stan, Stanislav Bolivan.
Hij heeft alles wat hij maar wensen kan,
een huis met een tuin en een gaarde met bomen,
waar appels en peren en noten aan komen;
een koe voor de melk, een geit en een pauw
en ook nog een hele lieve vrouw.
- Stan: Wat huil je toch de hele dag,
op jouw gezicht komt nooit een lach.
- Vrouw: Ach Stan ik ben zo'n ongelukkig mens
want er is maar één ding dat ik wens.
- Stan: Vertel het mij en ik zal zorgen
dat je wens vervuld wordt vóór de morgen.
- Koor: Toen hij hoorde van zijn vrouw,
dat zij kinderen hebben wou,
ging hij vliegenvlug op pad
naar de tovenaar Rabat.
- Stan: Mijn vrouwtje huilt de hele dag,
op haar gezicht is nooit een lach.
Zij is zo'n ongelukkig mens
en heeft maar ene grote wens.
- Tovenaar: Vertel haar wens en ik zal zorgen
dat hij vervuld is vóór de morgen.
- Koor: Rabat keek in zijn toverbol
en zag daar met kind'ren vol
Stan zijn huisje, wel honderd in getal,
hun stemmen klonken overal.
Al die kinderen wilden kleren,
al die mondjes lustten brood.
Wat eetbaar was werd opgegeten.
Stan dacht na en zei:
- Stan: Geen nood!
Ik zal vast wel eten vinden
voor dit hongerige span.
- Koor: Hij ging op stap en na lang lopen
kwam hij bij een schaapskooi an.
Daar heeft hij eventjes gewacht
tot de maan scheen in de nacht.
Stan wilde stiekum wat lammetjes roven,
doch welk geraas kwam daar van boven?
Er weerklonk een vreemd gesuis.
Daar vloog een draak met veel gedruis.
Hoe de herder ook ging jammeren,
de draak vloog weg met wel zes lammeren.
De schapen renden bang in 't rond,
ook de grote herdershond.
- Herder: Die draak komt iedere avond weer,
straks heb ik niet een schapje meer.

- Stan: Ik zal die draak voor jouw verslaan,
als jij mijn kinderen voedt voortaan.
- Koor: Toen het maantje 's avonds weer lachte,
zat Stan al op de draak te wachten.
Om middernacht klonk vreemd geluid,
daar vloog het ondiep in drakehuid.
Bij de ingang van de kooi
streek hij neer en zocht een prooi.
- Stan: Ho daar! Weg jij groene draak
of ik rijg je aan deze staak.
- Draak: Wie denk jij wel dat je bent?
Ga opzij jij kleine vent.
- Stan: Ik ben Stan, Stanislav Bolivan,
ik ben een reus die toveren kan.
Ik heb tot mens mij omgetoverd
vele landen reeds veroverd.
Rotsen eet ik per dozijn,
draken wrijf ik altijd fijn.
Maak dat je weg komt lelijk beest,
anders ben je er geweest.
- Draak: Eerst moet jij met mij je krachten meten
dan pas zul je lekker eten.
- Stan: Kom maar op, ik lust je rauw.
- Draak (een beetje bang):
Oei! Dan ga ik nu maar gauw.
- Stan: Wacht, je kunt niet zomaar gaan,
dat geef ik je te verstaan.
De schapen, die jij hebt gestolen,
geef terug! 't Zij je bevolen!
- Koor: De draak werd bang en rilde,
'k geloof, dat hij 't liefst naar zijn moeder wilde
Stan lokte hij toen met zich mee,
beloofde hem eten voor honderd en twee.
Daar had Stan wel iets voor over
en hij volgde de woeste rover.
Zittend op de drakerug,
vlogen ze naar zijn huis terug.
Drie dagen moest hij de drakenmoeder helpen
zij zou hem dan met goud overstelpen.
- Stan: O, ik verlang zo naar mijn vrouw,
ik wil hier weg en wel heel gauw.
Ik zoek eten voor mijn kinderen:
de draken willen dat verhinderen
Straks komen zij van honger om.
Stan, wees moedig en doe niet dom.
- Drakenmoeder:
Jullie moeten je krachten meten,
want ik wil wel eens weten
wie er nu de sterkste is.
- naar het publiek:
Mijn zoon natuurlijk, da's gewis.
- Hier, pak aan, neem deze knots,
hij is zwaarder dan een rots.
- de draak pakt de knots, zwaait hem driemaal boven zijn hoofd en gooit.
- Koor: Drie mijl verder kwam hij neer.
Nu moest ook Stan nog een keer.

Stan (tegen het publiek):

Die knots kan ik zelfs niet eens tillen,
die draak zal mij nog levend villen.

(tegen de draak)

O, wat jammer, wat een strop.

Draak: Kom aan, waar wacht je nu nog op?

Stan: Ja, weet je, alles wat ik gooi
vliegt tien mijl ver en dan heel mooi
in mijn handen weer terug
en dat gaat ook nog vliegensvlug.
Van alles wat hij dan passeert,
blijft niets meer heel, niets ongedeerd.
Weet je wat ik beter doe?
ik gooi die knots naar het maantje toe!
Dan zul je hem hier nooit meer zien.
Let op, kijk uit, ik tel tot tien!
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,

Draak: Nee, nee, niet doen, dat wil ik niet
mijn opa's knots heb ik te lief.

Stan: Ik wil toch mijn belofte houden
en kijken wie het verste komt.

Draak: Laat mij maar snel in jouw plaats gooien
in ruil voor zeven zakken goud.
Mijn moeder zal er niets van merken,
zij ziet niet goed, ze is al oud.

Koor: De draak wierp nu de knots vier mijlen;
dat was verder dan de eerste keer.

Stan: Drie mijl voor jou en vier voor mij
Tsjonge, wat ben ik een kei.

Draak: Jij bent winnaar, 't is gedaan.
Laat ons maar naar huis toe gaan.

Stan: Ja, dan kunnen wij wat rusten,
en... ik zou ook wel wat te eten lusten.

Ze wandelen samen naar huis, de draak draagt de knots.

Moederdraak: Ha, daar zijn jullie weergekeerd,
(tegen Stan) Jij hebt nu je lesje zeker wel geleerd.

Stan: Wat graag gooide ik die knots naar de maan,
vanwege zijn grootva heb ik het niet gedaan.

Draak: Ach mijn lieve beste moeder
wie had er ooit kunnen vermoeden
dat die man van mij zou winnen?
Ik schaam mij diep, ik ga naar binnen.

Stan, gapend:

O, wat sta ik hier te gapen,
ik ga ook maar lekker slapen.

Moederdr: Ik maak mij nu toch grote zorgen.
Ik moet iets verzinnen voor de dag van morgen.

Koor: De volgende dag beval de drakenmoeder,
water te halen bij de bron.
Twaalf ossehuiden vol met water,
de draak liet zien, dat hij dat kon.

Pauze

Zo, nu was de beurt aan Stan
niet sterk, maar slim was Bolivan.
Hij stak zijn zakmes in de grond...

Draak: Wat doe je daar?

Stan: Sst, houd je mond,
Ik vul geen zakken twalef(!) keer,
daarvan krijg ik het heen en weer.
De bron verplaats ik in 't geheel,
dat scheelt mij in het sjouwen veel.
Met mijn mes graaf ik hem uit.
Dat vind ik een wijs besluit!

Draak: Die bron groef grootva, afblijven en snel.
Ik draag die twalef(!) zakken wel.

Stan: Nee, de beurt is nu aan mij,
zo haal ik 't water.
Ik graaf de bron op en jij,
houd jij je snater!

Draak: Asjeblijft, toe doe het niet,
ik geef je zeven zakken goud,
als jij er maar voor zorgt .
dat ik grootva's bron behoud.

Stan: Vooruit dan maar,
je krijgt je zin,
hier heb je de huiden,
doe het water er maar in.

De draak vult de zakken en gaat ermee naar huis.
Stan loopt er met zijn handen in zijn zakken achteraan.

Koor: Weer werd het nacht,
Stan kroop in bed en dacht:

Stan: Ze zijn bang voor mij, die domme draken.
Ik zal ze nog veel banger maken.

Decor: veel bomen! (kinderen)

Koor: Na weer een nacht slapen
wachte het derde karwei.
Daar gingen zij samen,
zij aan zij.
Nu moesten ze hout gaan halen
en gingen het bos in zonder dralen.
De draak trok bomen uit de grond
en legde ze op hopen.
Stan nam een slappe slingerplant
en klom daarmee naar boven.

Draak: Wat voer jij daar uit, jij kleine man?

Stan: Dat zul je zo wel merken.
Ik bind de bomen aan elkaar,
dan kan ik sneller werken.
Het hele bos omver, in ene keer!
Dan hoef ik niet steeds heen en weer.

Draak: Nee Stan, niet doen, dat mag je niet,
Ik houd zo van dit bos.
Mijn opa plantte het lang geleë,
laat staan , toe maak die bomen los.
'k beloof je zeven zakken goud
als je dat voor mij doet.

Koor: Stan vleide zich neer in de zon
en vond die ruil wel goed.

Koor: Die avond hoorde Stan het plan
van de twee drakenschurken:

Moederdr: Als hij slaapt, sla jij hem dood,
wacht, tot hij ligt te snurken.

Koor: Snel klom Stan toen uit zijn bed
en legde in zijn plaats de varkenstrog,
dekte deze heel goed toe
en verstopte zich toen nog.
De draak verscheen met grootva's knots
en sloeg op het bed van Stan.

Draak: Zo, dat is dat, die is morsdood,
gedaan is't met die kleine man.

Koor: Toen Stan de volgende morgen
aan het ontbijt verscheen,
dachten de twee draken,
dat daar een geest verscheen.
Nu wist de drakemoeder
geen raad meer met haar gast.
Zij stopte goud in zakken,
Alles wat zij had.

Stan: Is dat alles wat ik krijg
slechts drie-en-tachtig zakken?
Ik denk dat ik nog wat blijf,
Ik ga nog maar wat bomen hakken.

Draak en moeder gillen van ontzetting:
Zeven keer zoveel
zullen wij je geven.

Stan: Breng het dan maar naar mijn huis,
daarvan kan ik wel leven.

Koor: De draak pakte toen al het goud
in zijn drakeklauwen,
hijgend liep hij voor Stan uit.
Och! wat moest hij sjouwen.

In de buurt gekomen van het huis van Stan,
zag hij honderd kinderen rond een lege pan.

Kinderen: Wij hebben honger als een paard
en lusten wel tien draken
en als er eentje bij ons komt,
dan zal het ons best smaken.

Verteller: Van al het goud, dat Stan bezat,
kocht hij voortaan eten.
Zij leefden vrolijk en gezond
en iedereen moet dat weten.

- o - o - o - o - o - o - o - o - o -